

Посмертна шана

Олена Пчілка

Поважна улицею йде юрба густая,
Старії люди і громада молодая.

Ідуть, ідуть усі у хвилях урочистих,
В своїх бажаннях серця, пориваннях чистих.

Поетові оддати "довг остатній" —
Скористувати час отой придатній,

Коли в остатню путь іде він з сього світу,
Коли труну його, едвабами оббиту,

Із хати взявши, цілою юрбою, бучно,
Із співами провадять пишно, гучно...

І принесуть труну до смутної оселі,
Тії холодної, довічної постелі;

І речі залунають чулі, розмаїті,
У перли красномовства штучного одіті;

І на могилу гарнії вінки положуть.
Чи шана ж та, чи ті вінки допоможуть

Тому, хто цілий вік болів душею, серцем
І в землю ліг, утомлений тим герцем

З байдужістю свого рідного люду,
З котрого знять хотів сліпецькую полуду!

Де ж перше ти була, юрба тепер прихильна,
Від котрої гуде околиця могильна?

Де ж ти була тоді, як, серцем одинокий,
Поет величний твій у темряві глибокій

Самотнього життя провадив дні тяжкії

І сльози проливав за тебе ті гіркі!..

Де ви були, проречистії красномовці,
Старі і молоді товариші письмовці,

Тоді, як друг живий ваш прагнув слова,
Палкого спочуття? Німіла ваша мова,

Не заглушала — ні! — ворожого гукання,
Догани дурнів, подлого клепання

На душу чистую! Тоді пак ви мовчали —
У серце друга більшої отрути доливали!

Тепер згадали все життя його минуле,
Тепер прилюдно ви сказали слово чуле!..

Ба!.. за вінок життя терновий всі співцеві
Поклали на могилу ті вінки рожеві!